

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoPr/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219209241
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7219209241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: M. Z., G.. X.XX.XXXX, M. G. K., A. XX, zast. JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, Košice, Kováčska 32 proti žalovanému: SISEL EU s.r.o., Žilina, Veľká okružná 17, IČO: 36 722 375, zast. JUDr. Pavlom Piovarčím ml., advokátom, Košice, Štúrova 20, IČO: 42 325 501, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru 27.429,64 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo 16. júna 2021 sp. zn. 41Cpr/43/2019

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. v časti nad sumu 9.166,92 eura s príslušnými úrokmi z omeškania a vo výrokoch III. a IV.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy 10.603,06 eura a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne z jednotlivo vždy 761,93 eura určených súm omeškania, vždy od 16. dňa kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom 02/2015 až po mesiac 01/2016, ako i úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 972,46 eura od 1.1.2017 do zaplatenia a zo sumy 463,68 eura od 1.1.2018 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu zo sumy priznanej náhrady mzdy (výrok III.) a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok 636 eur (výrok IV.).

2. Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu mzdy, ktorý nárok bol vylúčený na tunajšie samostatné konanie z právnej veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17Cpr/1/2015, v ktorej žalobca žiadal určiť, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručené mu listom žalovaného z 11.11.2014 je neplatné a jeho pracovný pomer trvá ako aj žiadal zaviazť žalovaného na náhradu mzdy odo dňa kedy mu oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní. Súd rozsudkom sp. zn. 17Cpr/1/2015 z 21.3.2018 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, ktorý v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoPr/1/2019 z 20.6.2019 nadobudol právoplatnosť 12.9.2019.

3. Nárok na náhradu mzdy žalobca špecifikoval podaním doručeným 14.1.2020. Uviedol, že listom z 30.12.2014 oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával, t.z. aby mu prideloval prácu a teda podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce mu patrí náhrada mzdy od 1.1.2015. Podľa § 134 ods. 3 a 4 vypočítal priemerný hodinový zárobok v sume 5,1068 eura. Priemerný mesačný zárobok zamestnanca pri počte 149,2 hodiny mesačne predstavoval 761,93 eura. V zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého môže byť priznaná náhrada mzdy najviac za čas 36 mesiacov, požadoval náhradu

mzdy za 36 mesiacov, čiže v celkovej výške 36 x 761,93 eura, t.j. 27.429,64 eura. Úroky z omeškania požadoval odo dňa nasledujúceho po termíne výplaty.

4. Žalovaný vo vyjadrení k špecifikácii uplatneného nároku má náhradu mzdy nárok v uplatnenom rozsahu neuznal. Nevidel dôvod na to, aby žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu mzdy v maximálnom možnom zákonnom rozsahu troch rokov. Pre posúdenie otázky, či a v akom rozsahu svedčí žalobcovi nárok na náhradu mzdy mal za potrebné primárne skúmať, či žalobca v období od 12.11.2014 do 12.9.2019 mal iný pracovný pomer a akú výšku príjmu v tomto pracovnom pomere dosahoval. Argumentoval, že súd musí pri skúmaní tejto otázky prihliadať jednak na ochotu zamestnanca po neplatnom skončení pracovného pomeru vykonávať inú prácu, či sa zamestnanec po neplatnom skončení pracovného pomeru zapojil do práce, prípadne z akých dôvodov tak neurobil. Súd by mal zväžiť, či zamestnanec mal možnosť si obstaráť inú prácu, za akých podmienok, či a aké príjmy z tejto práce zamestnanec dosahoval, či sa jednalo o výkon práce zodpovedajúci jeho kvalifikácii a podobne. Keďže obdobie od neplatného skončenia pracovného pomeru so žalobcom do právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bola táto neplatnosť určená, presahovalo 12 mesiacov, žalovaný žiadal, aby žalobcovi súd nepriznal nárok na náhradu mzdy za presahujúce obdobie.

5. Súd na základe vykonaného dokazovania predloženými listinnými dôkazmi zistil skutkový stav v zmysle, ktorého mal preukázať, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi listom z 11.11.2014 je neplatné, a to na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 17Cpr/1/2015 z 21.3.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoPr/1/2019 z 20.6.2019 a opravným uznesením sp. zn. 5CoPr/1/2019 z 20.8.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť 12.9.2019. Tým mal daný základ nároku na uplatnenie náhrady mzdy. Medzi stranami nebolo sporné, že listom z 30.12.2014 žalobca žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a teda podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce patrí žalobcovi náhrada mzdy od 1.1.2015. Za nesporný v konaní mal aj spôsob výpočtu priemerného zárobku žalobcu u žalovaného a to v podaní žalobcu (špecifikácii) doručenom súdu 14.1.2020. Medzi stranami nebola sporná ani výška priemerného mesačného zárobku žalobcu 761,93 eura, z ktorej sumy súd vychádzal, ani splatnosť mzdy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca.

Za spornú skutočnosť medzi stranami súd vymedzil nárok žalobcu na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov.

Zistený skutkový stav súd posúdil podľa § 79 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1, 2 a 4, § 129 ods. 1, § 132 Zákonníka práce a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z..

Keďže § 79 Zákonníka práce má kogentnú povahu, odôvodnil, že sa účastníci právneho vzťahu od jeho znenia nemôžu odchýliť. Náhrada mzdy patriaca zamestnancovi podľa tohto ustanovenia, je vyvolaná tým, že zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru mu prestal prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, i napriek tomu, že zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. Poskytnutie náhrady mzdy je teda dôsledkom nesplnenia povinnosti zo strany zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi trvajúcemu na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, prácu podľa pracovnej zmluvy. Žiadosť zamestnávateľa o zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy, podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, predstavuje z procesného hľadiska obranu proti žalobe. Konštatoval, že súd nie je viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ zníženie náhrady mzdy požaduje. K zníženiu, prípadne k nepriznaniu náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, môže súd pristúpiť, len ak po zhodnotení všetkých okolností prípadu je možné dôvodiť, že zamestnanec sa zapojil alebo mohol zapojiť (a bez vážnych dôvodov sa nezapojil) do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než aké by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, keby si zamestnávateľ plnil svoju povinnosť prideľovať mu dohodnutú prácu. Pri rozhodovaní o tom, či na žiadosť zamestnávateľa súd zníži, prípadne neprizná náhradu mzdy za dobu presahujúcu 12 mesiacov, súd prihliada najmä na to, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil. Významné je najmä, či sa zamestnanec zapojil alebo mohol zapojiť do práce v mieste dohodnutom pracovnou zmluvou pre výkon práce alebo v mieste, ktoré je možné z hľadiska daného účelu považovať za rovnocenné mieste dohodnutému pre výkon práce, či zamestnanec vykonával alebo mohol vykonávať takúto prácu zodpovedajúcu druhu práce podľa pracovnej zmluvy, alebo prácu, ktorá je dohodnutému druhu práce rovnocenná, alebo prácu, ktorej výkon je pre zamestnanca výhodnejší než v pracovnej zmluve dohodnutý druh práce, a akú mzdu za vykonanú prácu dosiahol alebo by mohol, keby takú prácu vykonával) dosiahnuť.

Súd vychádzajúc z uvedeného a na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že boli splnené hmotnoprávne podmienky postupu podľa § 79 Zákonníka práce. Bol daný základ nároku na náhradu

mzdy. Žalobca si nárok na náhradu mzdy uplatnil za obdobie troch rokov od 1.1.2015 v sume 27.429,64 eura a to spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 761,93 eura za každý mesiac.

Posudzujúc uplatnený nárok podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a vychádzajúc zo skutočnosti, že 30.12.2014 žalobca oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní, konštatoval, že boli splnené aj hmotnoprávne podmienky § 79 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého na žiadosť zamestnávateľa môže súd jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť. Záonné ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce súd vykladal tak, že môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne v prípade, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru zaručeného § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Mal za to, že každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. Pri rozhodovaní vo veci zohľadnil a poukázal na jeden z posledných rozsudkov NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2018 a tiež sa stotožnil s názorom žalovaného, že výkon práva uplatniť náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru nemôže byť v žiadnom prípade zneužitím práva. Účelom § 79 ods. 2 Zákonníka práce je zabrániť tomu, aby zamestnávateľ bol za svoj nesprávny postup postihnutý, tým že (ustanovenie §79 ods. 2) zamestnancovi zaistí rovnaké plnenie, ako keby prácu vykonával, ale má zabrániť neodôvodnenému zvýhodňovaniu zamestnanca. V okolnostiach prípadu pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov sa súd pokúsil nájsť v rámci svojej úvahy mieru zodpovedajúcu účelu a funkciám náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, aby toto rozhodnutie neodporovalo dobrým mravom, ale ani zásadám spravodlivosti a primeranosti.

Súd vychádzal z priemerného mesačného zárobku žalobcu vo výške 761,93 eura, ktorý vypočítal samotný žalobca, nenamietal ho žalovaný a súd ho preto považoval za nesporný a stotožnil sa s ním. Odôvodňujúc úvahy pri výpočte náhrady mzdy, vychádzal z okamžitého neplatného skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného ku dňu 11.11.2014. Dňa 12.11.2014 bol žalobca nezamestnaný. Od 13.11.2014 do 30.4.2015 pracoval na základe Dohody o pracovnej činnosti v spoločnosti ONYX ENERGY MANAGEMENT s.r.o., od 1.6.2015 do 3.5.2019 žalobca mal pracovný pomer u zamestnávateľa Mesto Moldava nad Bodvou. V roku 2015 mal žalobca príjem z pracovného pomeru u zamestnávateľa Mesto Moldava nad Bodvou 3.852,72 eura brutto, v roku 2016 u toho istého zamestnávateľa 8.194,46 eura brutto a v roku 2017 taktiež u totožného zamestnávateľa 8.703,24 eura brutto.

V roku 2015 mal žalobca príjem u zamestnávateľa ONYX ENERGY MANAGEMENT s.r.o. od januára do konca apríla 2015 vo výške spolu 367,18 eura. Príjem žalobcu za rok 2015 tak činil spolu u obidvoch zamestnávateľov 4.219,90 eura. Vychádzajúc z priemerného zárobku žalobcu vo výške 763,91 eura, náhrada mzdy za rok 2015, t.j. za 12 mesiacov odo dňa, kedy žalobca oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní, činila 9.166,92 eura (12 x 763,91 eura).

V ďalšom súd uvážil, že príjem žalobcu po uplynutí 12 mesiacov za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 by činil 9.166,62 eura (12 x 763,91 eura), v skutočnosti v roku 2016 mal žalobca príjem 8.194,46 eura. Rozdiel predstavoval 972,46 eura (9.166,92 - 8.194,46). Príjem žalobcu od 1.1.2017 do 31.12.2017 by činil 9.166,92 eura (12 x 763,91 eura), jeho skutočný príjem v roku 2017 dosiahol 8.703,24 eura. Rozdiel bol 463,68 eura (9.166,92 - 8.703,24).

Súd tak priznal náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2017 v sume 10.603,06 eura (9.166,92 + 972,46 + 463,68). Z toho predstavovala náhrada mzdy za dobu 12 mesiacov sumu 9.166,92 eura a náhrada mzdy za čas presahujúci dobu 12 mesiacov (do 31.12.2017) predstavovala 1.436,14 eura.

Odôvodnil, že náhrada mzdy má za čas 12 mesiacov odo dňa oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, satisfakčný a sankčný charakter a uplynutím tohto obdobia satisfakčná a sankčná povaha náhrady mzdy ustúpila a zvýraznila sa jej sociálna funkcia, kedy súd prihliadal na subjektívne a objektívne okolnosti súvisiace so zaisťovaním základných životných potrieb zamestnanca a na okolnosti existujúce po uplynutí 12 mesiacov. Pri určení výšky náhrady mzdy v spornom období zväžil dosiahnutý príjem žalobcu a príjem, ktorý by bol žalobca dosiahol, kedy u žalovaného pracoval, s prihliadnutím na naznačené úvahy v súvislosti so satisfakčnou a sankčnou povahou náhrady mzdy počas 12 mesiacov a sociálnou povahou náhrady mzdy po uplynutí 12 mesiacov od dňa, keď zamestnanec zamestnávateľovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní. Na základe takýchto dôvodov v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu mzdy zamietol.

Žalobcovi popri istine priznal i úroky z omeškania, a to v súlade s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktorú otázku priznania úrokov z omeškania medzi sporovými stranami nemal za spornú. Keďže výplatný termín (splatnosť) bol v pracovnej zmluve žalobcu dohodnutý na 15. deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom období, t.j. od 16. dňa nasledujúceho mesiaca, žalovaný sa dostal do omeškania s výplatom náhrady mzdy.

Preto súd rozhodol o úrokoch z omeškania počas 12 mesiacov od 16. dňa nasledujúceho mesiaca z náhrady mzdy za jednotlivé mesiace až do zaplattenia v zákonnej úrokovej sadzbe 5,05 % ročne. Za ďalšie obdobie, t.j. po uplynutí 12 mesiacov súd priznal žalobcovi úroky z omeškania z celkovo priznanej náhrady mzdy za rok 2016 vo výške 972,46 eura od 1.1.2017 do zaplattenia a za rok 2017 zo sumy 463,68 eura od 1.1.2018 do zaplattenia.

V súvislosti s argumentáciou žalovaného v rámci procesnej obrany, ktorý mal za to, že priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov by bolo pre neho ako zamestnávateľa nespravodlivé a tvrdil, že náhrada mzdy nemá byť dôvodom bezdôvodného obohatenia, pre súd z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca aktívne pristupoval k zabezpečovaniu svojich životných potrieb, hľadal si zamestnanie, nakoniec sa aj zamestnal. Argumentáciu zamestnávateľa, uviedol, že by skôr toleroval u zamestnanca, ktorý sa účelovo vôbec nezamestnal, nevyvíjal žiadne kroky k hľadaniu primeraného zamestnania, alebo voči zamestnancovi, ktorý dosahoval podstatne vyšší príjem, či už z podnikania alebo u nového zamestnávateľa, čo nebolo prípadom žalobcu.

6. Na základe § 262 ods. 1 a 2 a § 255 ods. 1 a 2 CSP rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že i keď žalobca nebol v celom rozsahu úspešný, priznal mu plný nárok na náhradu trov konania zo sumy priznanej náhrady, t.j. zo sumy 10.603,06 eura. Za dôvod označil tú skutočnosť, že základ nároku (t.j. neplatnosť skončenia pracovného pomeru mal za danú) a výška priznanej náhrady mzdy závisela od výsledkov dokazovania a úvahy súdu.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 636 eur, keďže bol žalobca v konaní o náhradu mzdy oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona. Určil výšku poplatku podľa položky 1a Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorého je výška poplatku 6 %, v danom prípade 6 % zo sumy 10.630,06 eura.

7. Proti výrokom I., III. a IV. rozsudku, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP podal odvolanie žalovaný, žiadajúc, aby odvolací súd vo veci samej rozhodol tak, že uloží mu povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy 9.166,92 eura s príslušným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietne, žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania a uloží žalovanému povinnosť zaplatiť príslušný súdny poplatok.

Zosumarizujúc rozhodnutie súdu vo výrokoch I., III. a IV. rozsudku uviedol žalovaný, že s ním v označených výrokoch nesúhlasí, považuje ich za nesprávne, a preto sa domáha jeho prieskumu odvolacím súdom.

Mal za to, že z vykonaného dokazovania nevyplýval žiaden dôvod na to, aby bola žalobcovi priznaná súdom náhrada mzdy presahujúce obdobie 12 mesiacov od oznámenia žalobcu zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Mal za to, že tak ako opakovane tvrdil už v konaní pred súdom prvej inštancie, je dôvodné, aby žalobcovi bola priznaná náhrada mzdy v rozsahu najviac 12 mesiacov, a teda v sume 9.166,92 eura, ktorý rozsah je podľa neho dostatočný na naplnenie požiadavky sankčného a satisfakčného pôsobenia náhrady mzdy.

Nestotožnil sa s úvahou súdu prvej inštancie, že bolo žalobcovi potrebné priznať náhradu mzdy v širšom rozsahu z dôvodu potreby naplnenia požiadavky sociálnej funkcie náhrady mzdy. Tvrdil, že v tomto smere sa rozhodnutie súdu prvej inštancie javí ako nepreskúmateľné, keďže súd iba všeobecne konštatoval, že v tomto smere prihliadal na subjektívne a objektívne okolnosti súvisiace so zaisťovaním základných životných potrieb zamestnanca a na okolnosti, ktoré existovali po uplynutí 12 mesiacov. Tieto teoretické východiská bližšie nekonkretizoval vo vzťahu k osobe žalobcu a jeho subjektívnym a objektívnym okolnostiam, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady mzdy v rozsahu širšom, než 12 mesiacov.

Mal za to, že sa súd v tomto smere vôbec nevyporiadal s jeho argumentáciou, keď tvrdil, že žalobca nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, že sa pokúšal zabezpečiť si iné, lepšie zamestnanie. Uviedol, že sa jedná najmä o obdobie, kedy mal pracovať v spoločnosti ONYX ENERGY MANAGEMENT na základe dohody o pracovnej činnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku mal za nemožné zistiť, či súd prvej inštancie posudzoval prácu, ktorú žalobca vykonával v spornom období, z hľadiska jeho kvalifikácie, resp. či súd posúdil ambíciu a snahu žalobcu zabezpečiť si zamestnanie zodpovedajúce jeho kvalifikácii a taktiež zodpovedajúce výškou príjmu zamestnaniu u žalovaného.

Žalovaný argumentoval, že súd opomenul zohľadniť, že žalobca v rokoch 2016 a 2017 pracoval u zamestnávateľa Mesto Moldova nad Bodvou, kde síce dosahoval nižší príjem, než by dosahoval u žalovaného, na druhej strane však vykonával prácu v mieste svojho trvalého bydliska, do zamestnania nemusel na dennej báze dochádzať, ako tomu bolo počas trvania pracovného pomeru u žalovaného, čo sa nevyhnutne premietlo do výrazne nižších výdavkov žalobcu na dopravu do a zo zamestnania a

mal za to, že nižší príjem žalobcu u zamestnávateľa Mesto Moldava nad Bodvou v rokoch 2016 a 2017 bol de facto vykompenzovaný výrazne nižšími výdavkami žalobcu na dopravu do zamestnania a zo zamestnania. Mal tak za to, že medzi príjmom, ktorý by žalobca dosahoval u žalovaného a príjmom, ktorý dosahoval u zamestnávateľa Mesto Moldava nad Bodvou, by za zohľadnenia uvedeného, nebolo badať disproporciu takej intenzity, aby ju bolo potrebné napraviť priznaním náhrady žalobcovi predstavujúcej rozdiel medzi možným príjmom u žalovaného a reálnym príjmom žalobcu za obdobie rokov 2016 a 2017. Mal za to, že táto skutočnosť mala byť súdom náležite zohľadnená, výsledkom čoho mal byť záver o nepriznaní náhrady mzdy žalobcovi presahujúcej obdobie 12 mesiacov.

Žalovaný sa nestotožnil ani s výrokom III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu zo sumy priznanej náhrady mzdy. Namietol, že vychádzajúc z § 255 ods. 1 a 2 CSP mal súd o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť s ohľadom na rozsah úspechu žalobcu v konaní s ohľadom na ním pôvodne uplatňovanú výšku náhrady mzdy. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu, že dôvodom priznania náhrady trov konania žalobcovi v celom rozsahu z priznanej náhrady mzdy bola skutočnosť, že základ nároku žalobcu bol daný. Mal za to, že táto okolnosť bola predmetom pôvodného konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (17Cpr/1/2015), kde súd vyhovel žalobe a žalobcovi priznal aj nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, a teda sa táto skutočnosť premietla už v pôvodnom konaní do výroku súdu o priznaní nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V konaní o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, tvrdil, že na taký postup nebol daný dôvod a rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie dôvodnosti nároku na náhradu trov konania strane sporu mal byť výlučne pomer úspechu vo veci. Žalobca si pôvodne uplatňoval titulom náhrady mzdy zaplatenie 27.429,64 eura, súd prvej inštancie mu priznal náhradu mzdy 10.603,06 eura. Vzhľadom na to, že žalovaný si bol vedomý svojej povinnosti nahradiť žalobcovi mzdu v minimálnom zákonom stanovenom rozsahu za obdobie 12 mesiacov, argumentoval, že mal v konaní vzhľadom na jeho výsledok vyššiu mieru úspechu, než žalobca. Ako spravodlivé, s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci sa mu javilo za spravodlivé také rozhodnutie o trovách, ktorým by súd nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán.

Napokon žalovaný odvolaním namietol aj proti výroku IV. rozsudku, a to argumentoval, keďže suma súdneho poplatku, ktorú ho súd zaviazal zaplatiť, sa odvíja od sumy priznanej náhrady mzdy, s ktorou výškou nesúhlasí a namieta ju, je nútený v nadväznosti na uvedené namietat' aj výšku súdneho poplatku, na úhradu ktorého ho súd zaviazal. Výška súdneho poplatku by mala byť určená zo sumy 9.166,92 eura ako náhrady mzdy za 12 mesiacov.

Žiadal, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel.

8. Žalobca v replike na odvolanie žalovaného označil rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, vydaný na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a aj za správne právne posúdený, dostatočne odôvodnený a s jeho závermi sa stotožnil v plnom rozsahu. Mal za to, že žalovaným uvádzané odvolacie dôvody nie sú dané.

Odvolanie žalovaného považoval za zmatečné, nakoľko podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, ale z jeho odôvodnenia vyplýva, že uznáva nárok do výšky 9.166,92 eura, a preto argumentoval, že v tejto časti je odvolanie žalovaného nedôvodné a nelogické.

Záveru žalovaného, podľa ktorých neboli dôvody, aby súd žalobcovi priznal náhradu mzdy nad 12 mesiacov, považoval za nedôvodné. Poukázal v tejto súvislosti na čl. 2 ods. 3 Ústavy SR ustanovujúci zásadu slobody konania, v zmysle ktorej právnu povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Interpretáciu žalovaného vychádzajúcu z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, mal za rozpornú s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy.

Vo vzťahu k námietkam žalovaného, pokiaľ išlo o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe v danej veci niet pochyb, že mal on - žalobca úspech v základe nároku a pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady mzdy, táto závisela od právnej úvahy súdu, a preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď mu priznal úspech vo veci v rozsahu 100 %. Poukázal na to, že zásadu úspechu vo veci v zmysle § 255 CSP je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, alebo znaleckého posudku. Pri rozhodovaní o náhrade trov mal za potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do jeho práva bolo zasiahnuté a výška náhrady je pritom druhotná a nadväzujúca. Je preto potrebné považovať ho za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu.

Napokon označil odvolanie žalovaného za účelové s tým, že sa snaží len získať čas, aby mu nemusel uhradiť vôbec nič. Ku dňu podania vyjadrenia nemal zo strany žalovaného uhradené ani trovy konania priznané mu v súdnom spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vymáhané exekučne, s tým, že ak žalovaný nie je schopný uhradiť mu cca 800 eur na trovách, nakoľko podľa zistenia exekútora nemá žiaden majetok, nebude schopný mu uhradiť ani súdom priznanú mzdu.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Žiadne ďalšie vyjadrenia sporových strán podané neboli.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 a § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a ako vecne správne ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku konštatuje, že sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pričom na jeho správnosti nič nemení ani podané odvolanie. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

12. Žalovaný odvolaním napadol rozsudok v jeho výrokoch I., III. a IV.

Po oboznámení sa s obsahom podaného odvolania je zrejmé, že žalovaný nenamietal voči priznaniu náhrady mzdy žalobcovi za obdobie 12 mesiacov odo dňa keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, ale jeho odvolacie námietky smerujú voči priznaniu náhrady mzdy nad obdobie 12 mesiacov. T.z. výrok I. rozsudku súdu čo do výšky prisúdenej náhrady mzdy 9.166,92 eura s prísl. nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

Predmetom odvolania vymedzeným žalovaným sa tak stal výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu priznávajúcim právo žalobcovi na náhradu mzdy nad sumu 9.166,92 eura, t.z. vo výške 1.436,14 eura, ako i výrok priznávajúci žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z priznanej sumy a výrok ukladajúci povinnosť žalovanému zaplatiť súdny poplatok 636 eur.

Žalovaný vymedzil, že podáva odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané.

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom spore vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, zohľadniac pri tom i pracovnoprávny charakter sporu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúcejmu z § 191 CSP, t.j. súd zobral do úvahy len tie skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení rozsudku súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, a ako ich vyhodnotil i ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 221 ods. 2 CSP a nemožno súdu v tomto smere nič vyčítať.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia § 79 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1, 2 a 4, § 129 ods. 1 a § 132 Zákonníka práce a použité ustanovenia i správne interpretoval, jeho právna argumentácia je presvedčivá a súladná so súdnou praxou.

16. Argumenty uvedené žalovaným v odvolaní sú v skutočnosti len zopakovaním jeho argumentov uplatnených v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd dostatočne a správne v rozsudku vyporiadal a svoje úvahy o dôvodoch priznania náhrady mzdy žalobcovi aj nad čas presahujúci 12 mesiacov riadne odôvodnil (viď odseky 44., 47., 49. a 53. odôvodnenia rozsudku). Len pre úplnosť odvolací súd ku konkrétnostiam v odvolacích námietkach odvolateľa uvádza:

17. Pokiaľ sa týka námietky vo vzťahu k záveru súdu o priznaní náhrady mzdy žalobcovi nad obdobie presahujúce 12 mesiacov z dôvodov potreby naplnenia požiadavky sociálnej funkcie náhrady mzdy, odôvodnenej žalovaným tvrdením, že je v tomto smere rozhodnutie súdu nepreskúmateľné a súd uvádzané teoretické východiská bližšie nekonkretizoval vo vzťahu k osobe žalobcu, odvolací súd sa s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti dôvodov súdu nestotožňuje. Sice stručne, ale zreteľne súd odôvodnil, resp. je zrejmé z odôvodnenia, že priznal žalobcovi sumu náhrady mzdy 972,46 eura za obdobie r. 2016 a 463,68 eura za obdobie r. 2017 ako sumy rozdielov medzi možnou výškou jeho príjmov u žalovaného ako zamestnávateľa, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer a jeho skutočne dosiahnutými príjmami. Sociálna funkcia náhrady mzdy tak bola naplnená (v minimálnom rozsahu) vyrovnaním, resp. kompenzáciou skutočných príjmov žalobcu a jeho možných príjmov. Vzhľadom na uvedené odvolacia námietka žalovaného neobstojí. Odvolací súd sa v celom rozsahu s dôvodmi súdu prvej inštancie stotožňuje.

Nedôvodne žalovaný namietal aj, že sa súd nevyporiadal s jeho námietkami ohľadom nepreukázania žalobcom, že sa pokúšal zabezpečiť si iné a lepšie zamestnanie. Súd prvej inštancie sa otázkou ďalšieho zamestnania žalobcu po neplatnom skončení pracovného pomeru u žalovaného dostatočne, ako jednou z rozhodných okolností pre posúdenie uplatneného nároku zaoberal, vykonal potrebné dokazovanie a toto riadne vyhodnotil.

Irelevantná je, a to v spojitosti s odpoveďami súdu na predchádzajúce dve námietky a výškou priznanej náhrady mzdy žalobcovi za obdobie nad 12 mesiacov, aj ďalšia odvolacia argumentácia žalovaného, že súd nezohľadnil, že žalobca v r. 2016 a 2017 vykonával prácu u zamestnávateľa so sídlom v mieste svojho bydliska, a teda nemusel denne do zamestnania dochádzať, čím sa mal podľa žalovaného vykompenzovať jeho nižší príjem u tohto zamestnávateľa oproti príjmu dosahovanému u žalovaného.

18. Aj pokiaľ sa žalovaný odvolal proti výroku III. rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu zo sumy priznanej náhrady mzdy, je jeho odvolanie, resp. odvolacie námietky, nedôvodné. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol plne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov SR, rozlišujúcou čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné súd správne považoval rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo neplatným skončením pracovného pomeru zasiahnuté (základ nároku bol daný) a výšku náhrady mzdy pri tom mal za druhotnú a nadväzujúcu. Správne preto považoval žalobcu za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu.

19. Keďže odvolací súd ako vecne správny potvrdil výrok o uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť 10.603,06 eura náhrady mzdy, neobstojí odvolanie žalovaného ani pokiaľ namietal výrok IV. rozsudku, zaväzujúci ho na zaplatenie súdneho poplatku, argumentujúc tým, že ak dôjde na základe podaného odvolania k zníženiu jemu uloženej povinnosti na náhradu mzdy žalobcovi, zníži sa i základ pre výpočet súdneho poplatku. Súd prvej inštancie správne podľa § 2 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 2 písm. d/ zák. o súdnych poplatkoch zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok 636 eur zo žalobcovi priznanej sumy náhrady mzdy 10.603,06 eura.

20. Na základe všetkých vyššieuvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v odvolaní napadnutom rozsahu, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol i trovách odvolacieho konania, a to podľa § 255 ods. 1 CSP, priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

22. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.